

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 39

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνῃ τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι περὶ τὴν Σάμον κατέσχε τὸ αὐστριακὸν βριγαντῖνον ὁ «Μέλανδρο» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀκρῆ διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τῆς ἄνω ἀναφορᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας μετὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖον τοῦ σίτον ἢ ἄλλας ζωοτροφίας εἰς Κάϊφα καὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 90 παράδες τὸ κοιλὸν καὶ 5% δῶρον πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὴν δήλωσιν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ὧν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Καταφάγος, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐν Ἀκρῇ ἐφόρτωσεν εἰς τὸ πλοῖον 9.200 κοιλὰ σίτου εἰς παραλαβὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας, ὑπηκόου Αὐστριακοῦ,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ Καταφάγου ἀπὸ Ἀκρῆ πρὸς τὸν Στέφανον Φλόρον καὶ Συντροφίαν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας τῶν ὁδηγῶν τοῦ πλοίου, τοῦ πλοιάρχου καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς 18 καὶ 19 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου τοῦ τῆς 7/15 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει

τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ τὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων, ἢ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ διὰ ἐχθρικὸν λιμένα.

2ον) Ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχη ἀπὸ πείναν.

3ον) Δὲν δύναται ποτὲ τὰ παραδεχθῆ ὡς ἀπόλυτον καὶ ἀπαράβατον ἀξίωμα, ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, τὸ φορτωτικὸν καὶ ἡ δήλωσις εἶν' ἀποδείξεις, αἵτινες ἀν αντιρρήτως, ἀμετατρέπτως καὶ ὁριστικῶς προσδιορίζουν τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ φορτίου.

4ον) Ἐὰν αἱ πλαστουργίαι (simulazioni) εἰς καιρὸν πολέμου εἶναι πολλαὶ καὶ πολύτροποι, ἢ συμφωνία εἰς τὸ κατασκευάζειν τὰ τρία ρηθέντα ἐγγράφα, κατασταίνεται ἀκόμη εὐκολωτέρα, διότι ἀρκεῖ ὁ ναυλωτὴς καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς του τὰ συμφωνήσουν διὰ τὴν κατασκευὴν των. Καὶ αὕτη ἡ δήλωσις ἔχουσα δημόσιον χαρακτῆρα δὲν ἐπιστηρίζεται εἰμὴ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ φορτωτοῦ.

5ον) Ἐὰν εἰς καιρὸν πολέμου πᾶσα βάσιμος ὑποψία ἀρκεῖ εἰς ἐξαίρεσιν τῆς ὁμολογηθείσης οὐδετέρας ἰδιοκτησίας, ἃς ἴδωμεν ἔαν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ὅχι μόνον ὑπάρχει βάσιμος ὑποψία, ἀλλ' ἐναργῆς ἀπόδειξις, ὅτι τοῦ φορτίου ἡ ἰδιοκτησία δὲν εἶναι οὐδέτερα.

Παρατηρεῖ περὶ πλέον:

1ον) Ἀποδεικνύεται ὡς πασίδηλον ὅτι ὁ Σουλτάνος, ἔχων ἀνάγκην ζωοτροφῶν, ἔστειλε πολλὰ οὐδέτερα πλοῖα εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόσε διὰ τὰ προμηθευθῶν.

2ον) Ὁ μετὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμος καὶ ὁ ἤδη ἐπαπειληθεὶς ἀποκλεισμός τοῦ Ἑλλησπόντου ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης τὰ τὸν κάμουν τὰ παραδεχθῆ μέτρα προφυλακτικά, διὰ τὰ καλύψῃ τρόπον τινα τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ φορτίου.

3ον) Ὅτι ὁ ναῦλος ἔγινεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπαρχουσῶν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν εἰς ἐκείνην τὴν πρωτεύουσαν.

4ον) Ὅτι ὁ ναυλωτὴς Φλόρης εἶν' ἄνθρωπος, ὅστις ἀπεδείχθη καὶ ἄλλοτε δι' ὁριστικῶν ἀποφάσεων ὀνοματοδότης (prestanome) τῶν Τούρκων.

5ον) Ὅτι τὸ ναυμοσυμφωνητικόν του, γενόμενον τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1828, μετὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη ἀναφέρει δύο διορισμοὺς τῆς ἐκφορτώσεως, Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν.

6ον) Ὅτι οἱ δύο οὗτοι διορισμοὶ εἶναι ἀπροσδιόριστοι διὰ τῆς ἐξῆς ἀξιοπαρατηρήτου περικοπῆς: «ὅταν φθάσῃ εἰς τὰ Κάστρα, θέλει εἰδοποιηθῆ, ἂν πρέπη τὰ ἐμβῆ μὲ τὸ φορτίον εἰς Σμύρνην ἢ τὰ ἐξακολουθήσῃ διὰ Κωνσταντινούπολιν».

7ον) Ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦτο δὲν ἐκτελέσθη, διότι ὁ πλοίαρχος δὲν ὑπῆγεν εἰς Κάϊφαν τὰ φορτώσῃ, ἀλλ' εἰς τὸ Ἀκρη.

8ον) Παρατηροῦσα προσέτι ὅτι δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὸ τελευταῖον ταξίδι, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόχειρόν του.

9ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος πρέπει νὰ ἐφόρτωσεν ἀπὸ τὸ ἝΑ-
κρη, τόπον ἀμέσως ἐξαρτώμενον παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ
διαφόρων δηλοποιήσιν γενομένην ἐν Σύρᾳ τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1828, κατὰ συνέπειαν
ἐκτάκτου διαταγῆς τοῦ Δικαστηρίου.

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἔνορκον δηλοποιήσιν διαφόρων
ἐμπόρων, ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας
τὴν ἐξαγωγήν τῶν σίτων καὶ μὲ ἀυστηρὰν ἐπανάληψιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος
πολέμου πρὸς τοὺς Ρώσους.

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν εἶναι λόγος περὶ ἐξαγωγῆς ἀπηγορευμένης μὲν εἰς
τοὺς ξένους, συγχωρημένης δὲ εἰς τοὺς ὑπηκόους, ἀλλ' ἔγινε ἀπαγόρευσις διὰ νὰ
διαφυλάξῃ καὶ νὰ λάβῃ δι' ἑαυτὴν ἡ αὐτὴ Κυβέρνησις τὰς ζωοτροφίας.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἐὰν ἐσυγχωρεῖτο ἡ φόρτωσις κατὰ προνόμιον εἰς τινα
ξένον, τότε ἤθελεν εἶσθαι εἰς χρέος ὁ ναυλωτὴς ἢ ὁ πλοίαρχος ἀγοραστὴς νὰ προμη-
θευθῇ τὸ ἔγγραφον τοῦ χορηγηθέντος προνομίου δι' ἣν ἢ πλείότερα φορτία, ὥστε δι'
αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν τῆς ἐναργίας τοῦ ὅτι τὸ φορτίον εἶναι διὰ λογαριασμὸν
τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγήν.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ τοιοῦτον φορτίον δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πολιτικὴ
λαθρεμπορία, διότι ὁ πλοίαρχος, ἐφωδιασμένος μὲ τὰ ἔγγραφα τοῦ τόπου ὅπου ἐφόρ-
τωσε, δὲν διευθύνετο εἰς τόπον μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν αὐτὴν Κυβέρνησιν, ἣτις ἠδύνατο
ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν πολιτικὴν λαθρεμπορίαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀπο-
δεικνύεται ὅτι διευθύνετο εἰς Κωνσταντινούπολιν.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἴδιον ἡμερολόγιόν του, ὅτι εἰς τὸ παρα-
τελευταῖον ταξίδι του, ναυλωθεὶς παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἐφόρτωσεν εἰς
Ὀδησσόν, καὶ παρέδωκε τὸ φορτίον εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ἐν Κωνσταντινου-
πόλει τὴν 11 Αὐγούστου 1828.

15ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἂν καὶ εἶχεν ὑπάγει εἰς τοὺς ρωσικοὺς λιμένας μὲ
χρήματα νὰ φορτώσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. Φλόρου κατὰ τὸν Ἰούλιον μῆνα, ἐξάγε-
ται ἐκ τοῦ ἡμερολογίου του ὅτι ἐψώνισεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ λογαριασμὸν τοῦ
Φλόρου διὰ μέσου τοῦ κ. Ἀμορέττου καὶ Συντροφίας. Ἀλλὰ φθάσας εἰς Κων-
σταντινούπολιν, κατὰ τὸ πρόχειρόν του δηλοποιεῖ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκφόρτωσιν διὰ
λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως μὲ χρονολογίαν 1ης Αὐ-
γούστου, τελειώσας τὴν ἐκφόρτωσιν εἰς τὰς 11 τοῦ αὐτοῦ.

16ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ τὸν Σεπτέμ-
βριον ἤραξεν εἰς τὸν Γινουλεβέ, ὅθεν ἀνεχώρησεν ἄδειος, διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς
ἐξαγωγῆς, κ' ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ὁ αὐτὸς περιγράφει, καὶ κεῖθεν
ἀνεχώρησε μὲ τὸ προρρηθὲν ναυλοσυμφωνητικὸν διὰ Κάϊφαν, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν χωρεῖ
πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία, ἀλλὰ γίνεται προφανέστατον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον
τοῦ πλοίαρχου, ὅτι ὁ Φλόρης ἔπραττε διὰ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐπρο-
μήθευε.

17ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν 2 γρόπους μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ ὅτι τοὺς ἀπεβίβασεν εἰς τὸ Ἄκρη, περίστασιν ἀρνηθεῖσαν μὲν παρὰ τοῦ πλοίαρχου, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀντιπαράστασίν του μετὰ τοῦ καμαρότου καὶ τοῦ ναυκλήρου του, βεβαιωθεῖσαν ὅμως ἀπὸ ἄλλους 4 ναύτας του, συμπεριλαμβανομένων τοῦ ναυκλήρου του καὶ τοῦ καμαρότου· εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸς οὗτος, ἀρνούμενος ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν τοῦ Φλόρου κ' ἐπιμένων εἰς τὸ νὰ κρύψῃ τὸν κτήτορά των, προφανῶς ἀποδεικνύει διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἐχθρική καὶ τὰ ἔγγραφα οἰκονομικά.

18ον) Παρατηροῦσα τὴν ἀντίστασιν τοῦ πλοίαρχου εἰς ἔρευναν ἐγγράφων, ἀντίστασιν ἀποδεικνυομένην ἀπὸ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τῆς 18/30 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος καὶ ὁ καμαρότος του δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀντίστασιν λέγοντες ὅτι δὲν τὴν ἐσυγχώρησε, διότι δὲν εἶχεν ἔγγραφα.

Δι' ὅλα ταῦτα

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Τὸ φορτίον τοῦ κ. Στεφάνου Μιμπέλη, ὡς οὐδετέρου ἰδιοκτησία καὶ δι' ὅλας τὰς προεκτεθείσας περιστάσεις, λογίζεται ἐχθρική ἰδιοκτησία καὶ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γ. Ν. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀρ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 40

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τῆς πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορᾶς τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη, δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1828 κατέσχε περὶ τὴν Λέρον τὸ σικελικὸν βριγαττῖνον ὁ «Ἀ γ ι ο ς Μ ι χ α ῆ λ καὶ ὁ Ἀ γ ι ο ς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς» τοῦ πλοίαρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα, μὲ φορτίον σίτου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τοῦ ἄνω ἀποσπάσματος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Ἰω. Ἀναστασίου μετὰ